

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XI. De his quae Dionysius & Christiani qui in Aegypto erant pertulerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

VALERIANUS.

αὐτοῖς. ὅσα δὲ τῆ βασιλείᾳ παρὰ τὴν ἀξίαν ἐπιμανεῖς, καὶ τὸν βασιλεῖον ὑποδύναϊ κόσμον ἀδωμάτων ἀναπήρω τῷ Σωματι, τὰς δύο παῖδας τὰς πατρῶας ἀναδεξαμένους ἀμαρτίας ὡσεὶ σῆσάβ. ὀναργῆς γὰρ ἐπιτέτων ἢ προφῶσις ἢν εἶπεν ὁ Θεὸς ἀποδιδὼς ἀμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα ἕως τρίτης καὶ τεταρτης γενεᾶς τοῖς μισθοῖς. τὰς γὰρ ἰδίας ποιητοῦς. Ἰπιδυμίας ὠν ἠτύχει, ταῖς τῶν ὧν κεφαλαῖς Ἰπιδυμίων, εἰς ἐκείνης τῶν εαυτῆ κακίαν καὶ τὸ πρὸς τὸν Θεὸν μίσθ. Ἰξωμῶρεξάτο. καὶ ὡσεὶ μὲν τῆ Οὐαλεριανῆ τοσαῦτα ὁ Διονύσιος.

A ip[s]is. Macrianus verò imperandi cupiditate flagrans tamen Imperio indignus: cum regium cultum induere non posset ipse corpore debilis, duos filios paterna in se translaturus crimina Imperio praefecit. Etenim evidentissimè in his impleta est praedictio Dei dicentis: Ego sum qui ulciscor peccata parentum in liberis, ad tertiam usque & quartam progeniem eorum qui oderunt me. Pravis enim cupiditatibus suis, quibus ipse frui non potuerat in filiorum capita translatis, improbitatem suam & odium divini Numinis in eos pariter transfudit. Ac de Valeriano quidem haec Dionysius scribit.

Exod. 20.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Περί τότε Διονυσίου καὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον συμβάντων.

Περί δὲ τῆ κατ' αὐτὸν διωγμῆ σφοδρότατα πνεύσαντος, οἷα σὺν ἑτέροις ὁ αὐτὸς δια τῶν εἰς τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἐνσέβειαν ὑπέστη, δηλώσασιν αἱ αὐτῆ Φωναί, αἱ πρὸς Γερμανὸν τῶν κατ' αὐτὸν Ἐπισκόπων κακῶς ἀγόρευεν αὐτὸν πειρώμενον ἁποτενώμενος, τῆτον ὡδρατίζεται τὸν τρέπον. εἰς ἀφροσύνην δὲ κινδυνεύω πολλῶν καὶ ἀναίδησιαν ὀντως εμπροσθίον, εἰς ἀνάστην συμβεβαζόμενος ἔδιηγάθη τῶν θαυμασῆν πρὸς ἡμᾶς οἰκονομίαν τῆ Θεῶ. ἀλλ' ἐπειδὴ μυστήριον φησὶ βασιλέως κρύψαι καλόν, τὰ δὲ ἔργα ἔ Θεῶ ἀνακαλύπτειν ἐνδοξον, ὁμοσε χωρήσω τῆ Γερμανῆ βία. ἤκον πρὸς Αἰμιλιανὸν ἑ μόνος ἢ κολήθησαν δὲ μοι συμπεσεύτερος τέ με Μαξιμος, καὶ διάκονοι, Φαύτος καὶ Εὐσέβιος καὶ Χαιρημων. καὶ τις τῶν ἀπὸ Ρώμης παρόντων ἀδελφῶν ἡμῖν σιωπῆσθη. Αἰμιλιανὸς δὲ ὅσα εἶπε μοι ὡσηγεμῆως, μὴ σὺ ἀγαγε. ὡσεὶ τὸν γὰρ τῆτον ἦν αὐτῶν, καὶ τὸ τελευταῖον ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀνατρέχοντι. ἔ γὰρ περὶ τῆ μη σιωπῆν ἑτέρας ὁ λόγος ἦν αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆ μη εἰ αὐτὰς ἡμᾶς εἶναι χριστιανῆς καὶ τῆτε προσέταθη πεπαυθῆ. εἰ μεταβαλοίμην ἔγωγε, καὶ τὰς ἄλλας ἐψεδά μοι νομίζων. ἀπεκρημάμην δὲ ὅσα ἀπεικώτως, ἔδῃ μακροῦν. πειθαρχεῖν δεῖ Θεῶ μάλλον ἢ ἀνθρώποις. ἀλλ' ἀνίκρος διεμαστουράμην, ὅτι τὸν Θεὸν τὸν ὄντα μόνον, καὶ ἔδῃνα ἑτέρον ἔδῃων, ἔδῃ ἂν μετασθείμην, ἔδῃ

CAPIUT XI.

De his quae Dionysius & Christiani qui in Aegypto erant, pertulere.

DE persecutionis autem illius acerbitate: quae & quanta ipse una cum aliis ob veri Dei cultum pertulerit, docent ejusdem Dionysii verba, quibus Germano cuidam illius temporis episcopo, qui calumniari ipsum conabatur, respondet in hunc modum: Equidem vereor, ne in dementia ac stuporem lapsus esse videar, dum referre cogor admirabilem erga nos Dei Providentiam ac dispensationem. Sed quoniam arcanum quidem Regis occultare, ut ait Scriptura, laudandum est; Dei autem opera praedicare gloriosum; adversus Germani impetum cominus decertabo. Veni ad Aemilianum non solus, sed comitantibus me Maximo compresbytero: & Fausto, Eusebio ac Cheremonte diaconis. quidam etiam ex fratribus Romanis qui tum aderant, nobiscum ingressus est. Porro Aemilianus non dixit mihi prima fronte: Ne conventus agas. Id enim illi supervacuum erat ac postremum, ad id quod primum ac praecipuum est recurrenti. Quippe haudquaquam curabat, ne alios congregarem: sed id agebat ne ipsi Christiani essemus. Et ab eo cultu desistere me jubebat: ratus scilicet si ego ab eo cultu desivissem, ceteros exemplum meum secuturos. Respondi non improbabiler nec longe arceslita responsione: Obedire oportet Deo magis quam hominibus. Sed palam & aperte contestatus sum, me illum qui solus est deus, neque alium ullum praeter hunc adorare: nec a proposito discessurum me esse, nec

Huc refer Niciph. l. 6. c. 10.

Tob. 12.

K k

commissurum unquam ut Christianus esse definerem. Posthæc abire nos iussit in vicum quendam solitudini proximum, cui nomen est Cephro. Sed verba ipsa quæ ab utroque nostrum dicta sunt, sicut Actis publicis inserta leguntur, accipite. Inducto Dionysio, Fausto, Maximo, Marcello & Charenone, Æmilianus Præfectus dixit: Non solum scripto, sed etiam viva voce vobiscum disserui de humanitate Principum nostrorum, qua illi erga vos utuntur. Vobis enim potestatem fecerunt salutis vestræ retinendæ, dummodo ad id quod naturæ consentaneum est ferri, Deosque Imperii illorum custodes adorare, & eorum quæ Naturæ ipsi repugnant oblivisci velletis. Quid ergo ad hæc dicitis? Neque enim vos ingrato animo fore spero adversus eorum clementiam; quippe cum ad meliora vos traducere conentur. Dionysius respondit: Non omnes ab omnibus coluntur Dii: sed eos singuli colunt quos arbitratur deos. Nos quidem unum Deum omnium rerum opificem, qui Valeriano & Gallieno sacratissimis Augustis Imperium tradidit, colimus & adoramus. Huic continuas preces offerimus pro Imperio illorum, ut stabile & inconcussum permaneat. Æmilianus Præfectus iterum dixit: Quis verò vos prohibet, quo minus & hunc, si quidem Deus est, cum iis qui naturam Dii sunt adoretis? Deos enim colere iussi estis: eosque quos cuncti norunt deos. Dionysius respondit: Nos nullum alium adoramus. Æmilianus Præfectus dixit: Video vos ingratos esse simpliciter ac stupidos, qui clementiam Augustorum minime sentiat. Quam ob rem non manebitis in hac urbe, sed mittimini in partes Libyæ ad locum qui dicitur Cephro. Hunc enim locum iussu Augustorum nostrorum elegi. Nullatenus autem licebit vobis nec quibuscunque aliis, conventus agere, aut ea quæ vocantur cœmeteria adire. Quod si quis ad eum quem iussu locum minime profectus deprehenderit, aut in conventu aliquo fuerit inventus: is sibi ipse periculum arcesset. Non enim deerit congrua animadversio. Abscedite igitur quò iussi estis. Statimque me tametsi ægotantem proficisci compulit, ne dici quidem unius dilatione concessa. Quomodo igitur conventus agere aut non agere vacuum mihi deinceps fuit? Paucis deinde interjectis addit:

A παυσάμην ποτέ χριστιανός ὢν ἐπιτέταται
λαθεῖν ἡμᾶς ἀπελθεῖν εἰς κώμην πλὴν
τῆς ἐρήμικα καλεσμένην Κεφρώ. αὐτῶν δὲ ἔπι
κῆσατε τῶν ὑπὸ ἀμφοτέρων λεγόντων
ὡς ὑπεμνηματίδη. εἰσαχθέντων Διονυσίου
καὶ Φαύστου καὶ Μαξιμοῦ καὶ Μαρκελλοῦ καὶ Χα
ρημονοῦ. Αἰμιλιανὸς δὲ ἔειπεν τὴν ἡγεμονίαν
πέ. καὶ ἀγράφως ὑμῖν διελέχθῃ περὶ τῆς
φιλανθρωπίας τῶν Κυρίων ἡμῶν ἢ ὡς ὑμῖν
ἡλῶται. δεδωκάσι γὰρ ἕξασίαν ὑμῖν ἑσ
είας εἰ βέλῃσι τε εἶπαι τὸ κατὰ φύσιν τεπίστα
καὶ Θεὸς τὰς σώζουσας αὐτῶν τῶν βασιλείων
B ὡσεσκιωεῖν, εἰπλαθῆσθε αἰτεῖ τῶν αὐτῶν
πῶσιν φατέ περὶ ταῦτα, εἰδὲ γὰρ ἀχαιεὶς
ὑμᾶς ἔσεσθε περὶ τὴν φιλανθρωπίαν αὐτῶν
ὡσεσδοκῶ, ἐπειδὴ ἔπειτα τα βελπίων ὑμῶν
ὡσεστέπολαι. Διονύσιος ἀπεκρέμασθε
πάντες πάντας ὡσεσκιωεῖσι Θεὸς, ἀλλὰ εἰ
σοίπνας, εἰς νομίζουσιν. ἡμεῖς τὸν ἰσὺ τῶν
Θεῶν καὶ δὴμιεργὸν τῶν ἀπάντων, τὸν κατὰ
βασιλείαν ἐγχειρήσαντα τοῖς θεοφιλεστάτοις
Οὐαλεριανῷ καὶ Γαλλίνῳ Σεβαστοῖς, τῶν
σέβομεν καὶ ὡσεσκιωεῖμεν καὶ τῶν ἄλλων
ὑπὲρ τῆς βασιλείας αὐτῶν ὅπως ἀσάθε
C τὸ διαμῆρη, ὡσεσενχόμεθα. Αἰμιλιανὸς
διέπων τὴν ἡγεμονίαν, αὐτοῖς εἶπε περὶ
ὑμᾶς κολώνε καὶ τῶτον εἰ πέρ ἐστὶ Θεός, καὶ
κατὰ φύσιν Θεῶν προσκυνεῖν; Θεὸς γὰρ σέβει
κελεύει δὴ ἢ καὶ Θεὸς εἰς πάντας ἴσασι Διονυσίου
ἀπεκρέμασθε ἡμεῖς εἰδὲνα ἕτερον προσκυνε
μεν. Αἰμιλιανὸς δὲ ἔειπεν τὴν ἡγεμονίαν, αὐ
τοῖς εἶπεν ὁρῶ ὑμᾶς ὁμῶς καὶ ἀχαιεὶς οὐκ
ἀναιδῆτες τῆς παρορῆσεως τῶν σεβαστῶν ἡμῶν
διόπερ εἰδὲ ἔσεσθε ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. αὐτῶν
D ὑποσάλησθε εἰς τὰ μέρη τῆς Λιβύης, καὶ ἐπι
πῶν λεγόμενῃ Κεφρῷ τῶτον γὰρ τὸν τόπον εἰ
λεξάμην ἐκ τῆς κελεύσεως τῆς Σεβαστῶν ἡμῶν
εἰδὲ αὐτῶν ἢ εἰσεῖσαι ἕτε ὑμῖν ἕτε ἄλλοις περὶ
Κνωδῆσ ποικίῳ. ἢ εἰς τὰ καλέμενα κοινοῦ
τήρια εἰσίναι. εἰ δὲ τις Φανείη μη ἡγεμονίῃ
εἰς τὸν τόπον τῶτον ὄν ἐκέλθουσα. ἢ εἰ σωματι
γωγῆτιν εὑρεθῆναι, ἐαυτῶν τὸν κίνδυνον ἐπα
τήσει. εἰ γὰρ εἰπλαθῆναι ἢ δῆσασθαι εἰσεῖσαι
δύπος πῆσαι ὅση ὅση ἐκελεύει δὴ τε καὶ νοσοῦνται
δε με κατήπειξεν, εἰδὲ μίαν ὑπερβῆσαι
ἡμέρας. ποίαν οὖν ἐτι τῆ σωματιῶν ἢ μισθῶν
νάγειν εἶχον χολήν. εἶτα μεθ' ἕτερα Φανείη

VALERIANUS.

ἀλλ' ἐδὲ τῆς αἰδητικῆς ἡμεῖς μὲν τὰ Κυρίως συναγωγῆς ἀπέστημεν. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐν τῇ πόλει σπουδαιότερον συνεκρότεον ὡς Συνοῶν. ἀπὸν μὲν τὸ σώματι ὡς εἶπον. παρὼν δὲ τὸ πνεύματι. ἐν δὲ τῇ Κεφρών, καὶ πολλὴ συνεπεδήμησεν ἡμῖν ἐκκλησία. τῶν μὲν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀδελφῶν ἐπομένων. τῶν δὲ συνιόντων ἀπ' Αἰγύπτου. κακεῖ ἔδραον ἡμῖν ὁ Θεὸς ἀνεφῆξε τὰ λόγια. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδιδάχθημεν. ἐλιθοβολήθημεν. ὕστερον δὲ πνεύματι ὁλίγοι τῶν ἐθνῶν τὰ εἰδῶλα καταλιπόντες, ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Θεόν. ἐπὶ τῷ πρῶτῳ γὰρ ἀδελφῶν ἡμῶν, τότε πρῶτον δὲ ἡμῶν ὁ λόγος ἐπεσπάρη. καὶ ὡς περὶ τὴν ἐνεκεν ἀπαγαγῶν ἡμᾶς πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός. ἐπεὶ τὴν διακωνίαν ταύτην ἐπληρώσαμεν, πάλιν ἀπαγοχεν. ὁ γὰρ Νιμιλιανὸς εἰς τραχυτέρας μὲν ὡς ἐδόκει, καὶ λιθωτέρας ἡμᾶς μέσσησιν τόποις ἐβαλῆθη. καὶ τὰς πάντας εἰς τὸν Μαρτυρῶν ἐκελευσε συρρεῖν, κώμας ἐκάσους τῶν καὶ χωρῶν ἀφορίσας ἡμᾶς ἢ μάλλον ἐν ὁδοῖς καὶ πρῶτες καταλιθισομένους ἔταξεν. ἀκονομεῖ γὰρ δηλονότι καὶ παρεσκεύαζεν, ἵνα ὁπόταν βεβληθεῖν συλλαβῆν, πάντας ἐναλώτες ἔχοι. ἐγὼ δὲ ὅτε μὲν εἰς Κεφρών κεκελευσμένῳ ἀπελθεῖν, καὶ τὸν τόπον ἠγνόουν ὅποι ποτε ὄδῳ ἐστίν, ἐδὲ τὸ ὄνομα σχεδὸν ἄσπερον ἀκηκόως. καὶ ὁμῶς ἐνδύμως καὶ ἀταραχῶς ἀπῆεν. ἐπεὶ δὲ μετασκηνώσειν εἰς τὰ Κολληθίων ἀπηγγέλη μοι, ἴσασι οἱ παρόντες ὅπως διετέθην ἐνταῦθα γὰρ ἐμαυτὴν κατηγορήσω. τὸ μὲν πρῶτον ἠχθέσθην καὶ λίαν ἐχαλέπηνα. καὶ γὰρ εἰ γνωστώτερον καὶ συνηθέστερον ἐτύγχανον ἡμῖν οἱ τόποι, ἀλλ' ἐρημον μὲν ἀδελφῶν καὶ σπουδαίων ἀνθρώπων ἐφασκον εἶναι τὸ χωρίον. ταῖς δὲ τῶν ὁδοιπορούντων ἐνοχλήσει καὶ ληστῶν καταδρομαῖς ἐγκείμερον. ἐτύχον δὲ σπουδαυμίας, ὑπομνησάντων με τῶν ἀδελφῶν, ὅτι γείνῃ μάλλον τῇ πόλει. καὶ ἡ μὲν Κεφρών πολλὴν ἡμῶν ἡγῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου τὴν δὲ πρῶτον, ὡς πλατύτερον ἐκκλησιαζέειν δυνάσθαι. ἐκεῖ δὲ πλησιαιτέρον ἔσθαι τῆς πόλεως, συνεχέστερον τῆς τῶν ὄντως ἀγαπητῶν καὶ οικειοτάτων καὶ φιλητάτων ὄψεως

A Sed neque à corporali conventu, domino juvante, absumus. Verum eos qui in urbe erant, perinde ac si adessent, majore studio congregavi in ecclesiam; absens quidem corpore, ut jam dixi; animo autem praesens. Apud Cephro verò nobiscum magna fidelium adfuit multitudo; partim eorum qui ab urbe nos secuti fuerant; partim aliorum qui ex reliqua Aegypto confluebant. Ibi quoque januam nobis patefecit Deus ad praedicationem Verbi sui. Et initio quidem persecutionem passi & lapidibus impetiti sumus. Postmodum verò non pauci ex gentilibus, relictis simulacris ad Deum conversi sunt. Tunc enim primum apud illos Verbi divini per nos sparsa sunt semina, cum illud antea non suscepissent. Ac profus quasi Deus ejus rei causam nos ad illos perduxisset; postquam illud ministerium implevimus, iterum nos aliud transtulit. Etenim Aemilianus in asperiora quaedam loca, & ut credebatur magis Libyca, nos transportare constituit. Et cunctis undecunque ad Mureoticam praefecturam confluere iussis, vicis per regionem illam dispersos singulis adsignavit: Nos verò magis ad viam publicam, ut primi comprehenderemur collocavit. Idem praecipue agebat ac moliebatur, ut quodcumque voluisset, omnes nullo negotio capere possemus. Ego verò cum Cephro primum abire iussus sum, tamen ubinam locus ille situs esset, ignorabam; quippe qui ne nomen quidem illius antea ferè audivissem; nihilominus alacri constantique animo perrexi. Postquam verò mihi renunciatum est ut ad Colluthionis regionem migrarem, norunt ii qui tum praesentes aderant quomodo affectus animo fuerim. Hic enim memetipse accusabo. Principio quidem aegre admodum ac moleste tuli. etsi enim regio illa notior nobis magisque familiaris erat quam Cephro, tamen fratribus ac probis viris vacuus esse locus dicebatur, & viatorum turbis latronumque incursionibus obnoxius. Sed multum mihi consolationis attulit, quod fratres me admonuerunt, locum illum à civitate propius abesse. Itaque quamvis Cephron maximam nobis multitudinem fratrum ex Aegypto confluentium adduxisset, adeo ut laxius jam conventus agere possemus: illic tamen ob vicinitatem urbis, carissimorum & conjunctissimorum hominum aspectu crebrius nos aiebant esse

Kk ij

fruituros. Eos quippe accessuros ibique commoratorios: & tanquam in suburbanis remotioribus, particulares illic conventus futuros. Idque ita contigit. Deinde paulò post de his quæ sibi acciderunt ita scribit: Sed fortasse Germanus multis fidei confessionibus gloriatur. Multa prædicare potest adversus se gesta. Quot verò enumerare potest perinde atque ego, sententias iudicum, publicationes, proscriptiones, direptiones bonorum: abjectiones dignitatum, contemptus gloria secularis, laudum à Præfectis ac Decurionibus profectarum despectus: minarum denique quæ coram intentabantur, vociferationum, discriminum, persecutionum, fugæ, ærumnarum & cuiusque modi malorum tolerantiam: cuiusmodi sunt ea quæ sub Decio & Sabino, & quæ in hunc usque diem sub Æmiliano nobis contigerunt. Ubinam verò comparuit Germanus? Quenam illius facta est mentio? Verum ab imprudentia illa in quam Germani causâ delapsus sum, tandem absisto. Singularum igitur rerum narrationem fratribus qui plenissimam gestorum notitiam habent relinquo. Porrò idem Dionysius in epistola quam scripsit ad Domitium & Didymum, nonnulla ad persecutionem illam spectantia rursus ita commemorat. Nostros verò superfluum est nominatum recensere, cum & plurimi sint & vobis ignoti. Id tantum in universum scire vos convenit, viros & mulieres; juvenes ac senes; puellas & anus; milites ac paganos; ex omni denique hominum genere atque ætate; alios flagrorum verberibus; alios ferri acie; alios ignibus in certamine superatis coronas retulisse, Nonnullis verò longissimum temporis spatium non satis fuit ad hoc ut Deo acceptabiles viderentur: sicuti nec mihi in hunc usque diem. Scilicet in aliud opportunum tempus quod ipsi probè cognitum est, me distulit Dominus qui dicit: In tempore accepto exaudi vi te, & in die salutis opitulatus sum tibi. De rebus autem nostris, quandoquidem sciscitavimus, ac certiores fieri vultis quo in statu agamus: audivistis quidem omnino, quo pacto cum ego & Cajus & Faustus cum Petro & Paulo vinciti duceremur à Centurione & Magistratibus, militibusque & apparitoribus, qui unà cum ipsis erant: supervenientes quidam ex Mareotis, invitos nos nec

Es. 49.

A **Διοκλητῶν. ἀφίξομαι γὰρ καὶ ἀνατι-**
θῆναι καὶ ὡς ἐν παρουσείῃσι πορρωτέρῃσι
μύθοις, κατὰ μέτρος ἔσθαι σωμαγωγὰς
ἔτους ἑξήκω. καὶ μετ' ἕτερα, ὅτι τῶν
ἐξουκρίτων ἀπὸ αὐτῶν ταῦτα γράφει, πρὸς
λαῖς γε ταῖς ὁμολογίαις Γερμανὸς στεί-
νεται. πολλὰ γε εἰπεῖν ἔχει κατ' ἑαυτὸν
νόημα, ὅσας δειθμησάμην διώματα καὶ
μὴν ἀποφάσεις, δημεύσεις, προγραφὰς
ὑπαρχόντων ἀρπαγὰς, ἀξιομάτων δαπάν-
σεις, δόξης κοσμικῆς ὀλιγωρίας, ἐπι-
ήγεμονικῶν καὶ βυβλεδικῶν κατὰ φρονη-
σιν καὶ τῶν ὀνητῶν ἀπειλῶν, καὶ κατὰ σωμα-
καὶ κινδύνων, καὶ διαβολῶν καὶ πλάνης καὶ
νοχωρίας, καὶ ποικίλης θλίψεως ὑπομνη-
σίου τὰ ἐπὶ Δεκίῃ καὶ Σαβίῳ συμβεβη-
μοι, οἷα μέχρι νῦν Διμηλιανῶ. πρὸς Ἰε-
μανὸς ἐφάνη; τίς ἔπειτα αὐτῶν λόγος
λα τῆς πολλῆς ἀφροσύνης εἰς τὴν ἐμπρο-
διὰ Γερμανὸν, ὑφίσταμαι διὸ καὶ τῶν κατὰ
σον τῶν ἡρωδίων διηγήσιν, παρηγορη-
εἰδόντι ἀδελφοῖς λέγειν. ὁ δ' αὐτὸς καὶ
τῆ πρὸς Δομέτιον καὶ Δίδυμον ἐπιστο-
τῶν ἀμφὶ τὸν διωγμὸν αὐτῶν μνημονεύ-
τέτοις. τὰς ἡμετέρας πολλὰς τε ἀπο-
καὶ ἀγνώτας ὑμῖν, ἁφεισοῦν ὀνομασί κατὰ
λέγειν πλὴν ἰσοῦσι ἀνδρες καὶ γυναῖκες,
νέοι καὶ γέροντες, καὶ κόραι καὶ πρεσβυτέραι
καὶ σεβαστῶν καὶ ἰδιώται, καὶ πάντων ἡλικίᾳ
πᾶσα ἡλικία οἱ μὲν διὰ μαρτύρων καὶ
ρῶν οἱ δ' διὰ σιδήρεων τὸν ἀγῶνα νικῶ-
τες, τὰς σεφάνους ἀπειλήφασιν τοῖς ἡ-
πάμπολυς ἀντάρκης ἀπέβη χερόν, εἰς
φανῆναι δέκτους τῷ Κυρίῳ. ὡς περ οὖν
καὶ μὴ δὲ ἐμοὶ ὁ μέχρι νῦν. διόπερ εἰς οὐ-
δὲν αὐτὸς ἐπιτήδειον καιρῶν ὑπερέθετο
ὁ λέγων καιρῶ δέκτω ἐπὶ κῆσά σε, καὶ
ἡμέρα Σαθηρίας ἐβοήθησά σοι. τὰ γὰρ
ἡμᾶς ἐπειδὴ πυνθάνεσθε καὶ βέλτερον
λαθῆναι ὑμῖν ὅπως διάγομεν, κίεσθε
μὲν πάντως. ὅπως ἡμᾶς δεσμάτας
παγομῆρες ὑπὸ ἑκατοντάρχου καὶ
τηγῶν, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς σεβαστῶν
καὶ ὑπηγετῶν, ἐμέ τε καὶ Γάϊον καὶ Φί-
σον καὶ Πέτρον καὶ Παύλον, ἐπελθόντες
νῆς τῶν Μαρεωτῶν, ἀκούσας καὶ μὴ
πομῆρας, βία τε σύργες ἀφῆρασαν

VALERIANUS.

ἐν τῷ ἵνω κ' Γάιος καὶ Πέτρος, μόνοι τῶν ἀλ-
λων ἀδελφῶν δότορ Φανίς θέντες ἐν ἐρήμῳ κ'
αὐχμηρῶ τ' Λιβύης τόπῳ κατακεκλεισμένοι,
περὶ ἡμερῶν ὁδὸν τῆ Παραιθόνια διεσηκότες.
καὶ ὑποκαταβάς Φησὶν. ἐν ἧ τῇ πόλει κατα-
δεύκασιον ἀφανῶς Ἐπισκεπτόμενοι τὲς ἀ-
δελφός· περὶ βύτεροι μὲν, Μάξιμῳ, Διο-
σκορος, Δημήτριῳ κ' Λεκιός· οἱ γὰρ ἐν τῷ κόσ-
μῳ ἀποφανέσθουσι Φαυσῶν κ' Ἀκύλας, ἐν
Αἴγυπῳ πλανῶνται, διάκονοι ἧ οἱ μὲν τὲς ἐν
τῇ νόσῳ τελευτήσαντας ὑπολειφθέντες, Φαύ-
δος, Εὐσέβιῳ, Χαϊρήμων Εὐσεβίος ὁ δὲ Ζε-
χὴς ὁ Θεὸς ἐνεδυνάμωσε, καὶ παρεσκεύασε
τὰς ὑποκρίσεις τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἡγο-
μένων ὁμολογητῶν ἐναγωνίως δότορ πληρῶν, καὶ
τὰς τῶν σωμάτων ἀειστολάς τῶν τελείων κ'
μακαρίων μαρτύρων ἐκ ἀκινδυνῶς ἐκτελείν.
καὶ γὰρ μέγιστον οὐκ ἀνίσω ὁ ἡγέμενος, τὲς
μὲν ἀναειῶν, ὡς προεῖπον, ὡμῶς τῶν προσαγο-
μένων τὲς ἧ βασιάνοις καταξάνων, τὲς ἧ φυ-
λακαῖς κ' δεσμοῖς ἐκτίκων, προσαόσων τε
μηδὲν ἀτρετοῖς προσιέναι, κ' ἀνερωδῶν μὴ τις
Φανείη, κ' ὁμῶς ὁ Θεὸς τῇ προδουμῆ κ' λιπα-
ρεία τῶν ἀδελφῶν διαναπαύει τὲς πεπεσο-
μένους, κ' τοσαῦτα μὲν ὁ Διονύσιος, κ' ἐν ταύ-
τῃ τεθεῖται τῇ γραφῇ. ἰσέον ἧ ὡς ὁ μὲν Εὐσε-
βίος ὁ διάκονον προεῖπεν, ἔμικρον ὑστερον
Ἐπίσκοπος ἐκκλησίας τ' κ' Συρίας Λαοδι-
κείας καθεσάται ὁ ἧ Μάξιμῳ ὁ τότε προε-
βύτερον εἴρηκε, μετ' αὐτὸν Διονύσιον, τῶν λει-
τεργῶν τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἀδελφῶν
διαδέχεται Φαύδος ἧ σὺν αὐτῷ τῶν κατ' ἧ
διαπρέφας ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, μετ' ἧ κατ' ἧ
μάς διαμῆσ φυλαχθεῖς, γηραιὸς κομιδῆ κ'
πλήρης ἡμερῶν, κατ' ἧ μᾶς αὐτὲς μαρτυρεῖ
τὴν κεφαλὴν δότορ μνηθεῖς τελεῖται, ἀλλὰ τὰ
μὲν κατ' ἧ κείνο καιρῷ τῷ Διονυσίῳ συμβέαν-
τα, τοιαῦτα.

A fponde sequentes per vim abstraxerint.
Ego quidem nunc & Petrus & Cajus so-
li, reliquis fratribus orbati, in deserto
& squalido quodam Libya loco con-
clusi sumus, tridui itinere distantes à
Paratonio. Et aliquantò post: In urbe
autem, inquit, occularunt se ut fratres
clanculo invifant, presbyteri quidem;
Maximus, Diofcorus, Demetrius &
Lucius. Faustinus enim & Aquila, ut-
pote in majore hominum luce positi,
per Ægyptum vagantur. Diaconi verò
post illos qui morbo consumpti sunt, fu-
perflites: Faustus, Eusebius, Chare-
mon. Eusebius, inquam, quem Deus
jam inde ab initio roboravit, impulit-
que ut confessoribus in custodia positis
ministeria strenuè exhiberet; utque
consummatorum ac beatorum Marty-
rum cadavera non sine capitis sui peri-
culo sepeliret. Nam in hunc usq; diem
non cessat Prefectus nostros qui præ-
sentia ipsius exhibetur, partim inter-
ficere crudelissimè; partim tormentis
dilanare; partim squalore carceris &
vinculis macerare: interdicens ne quis
ad eos accedat & perfcutans num quis
fortè videatur accedere. Verumtamen
Deus ex alacritate ac benignitate fra-
trum, solatium assiduè præstat afflictis.
C Hæc Dionysius in illa scripsit epistola
Sciendum porro est, Eusebium quidem
quem Dionysius Diaconum appellat,
brevi postea Laodiceæ in Syria episco-
pum esse constitutum: Maximum vero
qui à Dionysio Presbyter dicitur,
post obitum ipsius Dionysii administra-
tionem Alexandrinæ ecclesiæ suscepif-
se: Faustum denique qui tunc tempo-
ris confessionis titulo unà cum Diony-
sio inclaruit, ad nostri usque temporis
perfectionem reservatum, grandævum
jam ac penè decrepitem nostra æ-
tate capite amputato martyrium con-
summasse. Verum de iis quæ Dionysio
tunc temporis acciderunt, hæc tenus.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Περὶ τῆς Καίσαρείας τῆς Παλαιστίνης μαρτυροῦσάντων.

ΚΑτὰ τὸν δηλωμένον Οὐαλεριανῶς διω-
κῶν, τρεῖς ἐν Καίσαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης τῇ
κ' Χελσὸν διαλάμψαντες ὁμολογία, θείῳ
καλεκοσμήθησαν μαρτυρίῳ, θηρίων ἡρώμενοι
βοῶν. τέτων ὁ μὲν Πρίσκῳ ἐκαλέετο. ὁ ἧ
Μάλχος τῷ ἧ τῆσι Ἀλέξανδρος ὄνομα ἦν.

CAPUT XII.

De iis qui apud Cæsaream Palaestina martyrio
perfuncti sunt.

PORRO in hac Valeriani persecutione,
tres viri post insignem Christi con-
fessionem apud Cæsaream Palaestina ad
bestias damnati, divino martyrio coro-
nati sūt. horum unus dicebatur Priscus,
alter malchus, tertius autem alexander.
Kk ij

Huc refer
Niceph.
l. 6. c. 11.